

WOLKROVINY

ČÍSLO 16

LEDEN 2016

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	- 2 -
Komiks	- 3 -
Aktuality.....	- 4 -
Lyžařský kurz	- 4 -
Pohár středních škol ve florbale	- 5 -
VÁNOČNÍ SBÍRKA PRO KOČIČÍ ÚTULEK	- 6 -
Povídka	- 8 -
Encryptus	- 8 -
How Steven Schwartzhoff sees it?	- 10 -
Téma	- 17 -
Zima ve škole aneb Škola v zimě	- 17 -
Pět nejzajímavějších novoročních předsevzetí	- 18 -
Rozhovor s učitelem: Mgr. MAREK ROMÁŠEK	- 20 -

Úvodní slovo šéfredaktora

Drazí čtenáři,

pro začátek chci ocenit to, že čtete náš časopis, že si najdete čas a prohlédnete si těch pár stránek. Jsme vždycky rádi, když se k nám ze všech možných stran dostává jakákoliv pozitivní či negativní zpětná vazba. Moc si toho vážíme, je to pro nás velmi důležitá věc, protože nepíšeme pro nikoho jiného než pro vás! Obzvlášť si však vážím toho, že čtete tyto řádky právě teď. Své úvodní slovo jsem psal v půlce ledna – v době, kterou bych nenazval jinak než obdobím bláznovství. Většina lidí se snaží na poslední chvíli dostat svou průměrnou známku na co nejnižší hodnotu a mezi tuto většinu patří i redaktoři Wolkrovin. Je to poměrně složité, skloubit každodenní učení se na testy a čtvrtletní práce s psaním článků. Proto, avšak nejen proto, jsem vždy nesmírně rád, když i po těchto strastech naše dílo vyjde na konci měsíce ven a všichni si můžeme říct: Ano, povedlo se to. A ještě krásnější je slyšet slova chvály od těch, kteří si časopis přečtou a zalíbí se jim. Bylo to pro nás náročné pololetí, ale pokud mohu mluvit za sebe, stálo za to.

Užijte si lednové vydání a u 17. dílu na shledanou!

Jakub Jílek

Komiks

Jan Sedláček

Aktuality

Lyžařský kurz

V termínu od 17. do 22. 1. 2016 se konal „lyžák“, kterého se zúčastnily první ročníky a kvinty, tedy čtyři třídy + devět učitelů jako dozor a naši vedoucí na sjezdovce.

Naše výprava se v neděli odpoledne úspěšně spakovala do dvou autobusů a vydala se na dvouhodinovou cestu do Beskyd- části Staré Hamry. Po příjezdu nás čekala 2 kilometry dlouhá procházka, která nás po zasněžené a krkolomné cestě zavedla na chatu Armaturku. Tam jsme se všichni ubytovali a vybalili si věci. Neděle patřila spíše organizačním věcem a seznamování s prostředím i kolektivem. V pondělí nás už čekal program, který byl náplní celého týdne, až na pár maličkostí. Začínal budíčkem o půl 8, danou službou a v 8 nás čekala snídaně ve společné jídelně. Jelikož byli všichni po „klidných“ večerech maximálně odpočnutí, tak se ihned po snídani odvalili do svých postelí a lenošili až do té doby, než začal dopolední lyžařský výcvik, tedy do devíti hodin. První den jsme se dle dovedností rozdělili do šesti družstev, sedmé patřilo snowboardistům. Vyzkoušeli jsme svah i lanovku a většina z nás zkusila i pád na zledovatělém povrchu. O půl dvanácté jsme naházeli lyže a snowboardy do lyžárny a spěchali na oběd, který všem po vydatném lyžování chutnal. Odpolední výcvik začínal ve dvě hodiny a končil kolem čtvrté. V pauzách jsme měli čas na hygienické potřeby, odpočinek, rande, a sledování televize na chodbě. Večery patřily společným aktivitám v jídelně. V jejich plánování se vystřídaly všechny třídy. Zahráli jsme si spoustu her jako například twister, poznávání písniček, pantomimu atd. Večerka bývala bohužel už v deset hodin. Tedy až na poslední večer! To se konala diskotéka ve velkém stylu a večerka nám byla posunuta do půlnoci. Díky super Dj ožil parket a my jsme si poslední večer maximálně užili! Ráno jsme se šli rozloučit na svah pořádnou lyžovačkou a po obědě jsme vyrazili domů. Při zpáteční cestě nám praskla zadní pneumatika, takže došlo k malému zpoždění, ale i tak jsme všechno zvládli a dorazili jsme domů v pořádku. I přes přísnou morálku, dlouhá ponaučení pana učitele a pár nepříjemných úrazů jsme si lyžák moc užili. Poznali jsme spoustou lidí, které už jen nemíjíme na chodbě, ale bereme je jako kamarády.

- Aneta Lišková

Pohár středních škol ve florbale

20. ledna se konalo krajské kolo ve florbale na hřišti Reálného gymnázia. Naše mužské družstvo ve složení: Petr Zabloudil, Ondřej Král, Lukáš Kravák, Pavel Bujnoch, Oldřich Přecechtěl, Tomáš Kaplánek, Roman Kvasnica a Alexander Něnička mělo před sebou dva zápasy. První s RG, druhý s Gymnáziem Čajkovského z Olomouce. Už první soupeř byl pro naši reprezentaci rovnocenný protivník. Zápas byl vyrovnaný až do konce, RG sice po celou dobu vedlo, ale náš tým pokaždé skóre dorovnal. Ještě 25 sekund před koncem zápasu byl stav 4:4, avšak pro RG byl odpískán nájezd, který protivník proměnil v pátý, rozhodující bod. (Petr Zabloudil - 1, Pavel Bujnoch - 2, Ondřej Král - 1).

Proti Olomouci byl zápas velmi nejistě vypadající. Olomouc se zdál být lepším týmem, i když se jim střelecky příliš nedařilo. Na konci první třetiny nám nakonec vsadili první gól. Následoval také druhý gól v další části hry, na který již náš tým dokázal odpovědět. Olomouc se však nenechala ohrozit a zabodovala znovu. Další gól v podání Pavla Bujnocha už nedokázal nic změnit a olomoucký tým zvítězil. V krajském kole tedy GJW skončilo na 5. místě.

Jakub Jílek

VÁNOČNÍ SBÍRKA PRO KOČIČÍ ÚTULEK

Předposlední lednový víkend pro mě byl výjimečný, jelikož jsem vyrazil do Holubic, kde se nachází útulek Kočičí oáza, pro který jste měli možnost do konce prosince sbírat dary. To, že se sešly jen dvě tašky krmiva, je vzhledem k počtu nás, studentů, poměrně k zamyšlení. Avšak každý má jiné srdce, jiné dispozice a jiné názory. I za to, co se nasbíralo jsme nejen já, ale i paní Novotná z Oázy nesmírně rádi. Je hezké vidět, že pomáháte dobré věci a zvířátkům, která to potřebují. Jmenovitě bych chtěl poděkovat Markétě Praskačové a Viktorii Suchánkové z O4.A, Jiřímu Janečkovi z O8.A, Martinu Dobešovi z O3.A, rodině Nečasově, paní učitelce Heleně Chaloupkové a pánům učitelům Vratislavu Havlíkovi a Marku Romáškoví (a několika dalším, kteří si přáli zůstat v anonymitě) za příkladnou ochotu, pomoc a dobrosrdečnost.

Jakub Jílek

Milé žákyně, milí žáci

Tak právě na této straně měla být upoutávka na zahraniční zájezdy, které vás tento rok čekají. Tedy abych byl přesný, které vás čekaly. Z rozhodnutí vedení školy jsou všechny zahraniční zájezdy pro tento rok zrušeny. Já sám jsem měl být účastníkem jednoho z těch nejpoutavějších, nejnabitějších a nejpřínosnějších. Jednalo se o zájezd do Mnichova, na který jsem se opravdu velmi těšil. A popravdě, napadlo mě, že si pár dní před odjezdem zlomím nohu, že díky neuspokojivému prospěchu budu muset zůstat tady, nebo že mi onemocní má želva, o kterou se budu muset starat... ano i to pro mě bylo pravděpodobnější, než že bude zájezd zrušený z důvodů hrozícího nebezpečí čekajícího na nás hned za hranicemi naší republiky. Vskutku jsem byl šokován, když právě dění v Evropě bylo důvodem pro zrušení této akce.

Ptám se ale, kde jsou naše demokratické hodnoty? Kde je naše svobodná Evropa a ještě svobodnější a otevřenější Evropská unie? Na co si tedy hrajeme, když si nemůžeme dovolit vyjet do sousedního státu? A navíc do Německa, které je známo svou bezpečností. Chceme bojovat s nějakým islamistickým strašákem, ale raději všem ukážeme svůj strach? Takto v podstatě jen spolupracujeme s těmi teroristy, kteří se snaží nějakým způsobem rozvrátit Evropu. Ano, asi bych měl obavy jet do Sýrie, kde zuří válka...ale bát se jet do Mnichova? O čem to tu vlastně mluvíme, když za posledních dvacet let v Německu k žádnému teroristickému útoku na civilisty nedošlo? Takže pokud se budeme takto bát, jen tím budeme hrát do karet těm, kteří nám budou chtít ublížit. Ukažme odpor a začnou se bát oni.

Jenže je to těžké, když politicky nejvýše postavený muž našeho státu jen propaguje tento strach, posílá lidi utíkající před válkou zpátky do ní a zesiluje tak agresivitu národa vůči tomuto problému do takové míry, že se zde mluví o ozbrojování vůči islámu, uzavírání hranic atd. Pokud se chceme držet dál této ideologie strachu, nikdy tu situaci nebudeme mít šanci zlepšit.

Rozhodnutí o tom, že se nikam nepojede nemůžeme změnit, co ale musíme je starat se o svou budoucnost tak, aby ve sklepě naší školy mohla být dál posilovna a ne atomový kryt v plné pohotovosti.

Jakub Jílek

Povídka

Encryptus

Wolkroviny představují sérii povídek na pokračování - Encryptus

3.

Měsíce utíkaly a celá škola byla plná méně či více zdatných hackerů. Hra byla nejen zábava, ale dokázala Lukášovy spolužáky naučit pracovat s příkazovým řádkem i s jinými počítačovými funkcemi. Blížil se květen a Lukášova úroveň byla již téměř nejvyšší, jaké mohl dosáhnout. S narůstající úrovní rostla i obtížnost úkolů, které dostával. Teď už míval úkoly jako nabourat se do nějaké počítačové firmy a ukrást jejich technologii. Zpravidla tyto firmy byly velice dobře zabezpečené, ale to Lukášovi nevadilo. Pořád žasl nad tím, jak je hra realistická, ale také přemýšlel o tom, jak se tak rozsáhlá hra dokázala vlézt do několika megabytů. Bylo mu to ale v podstatě jedno. Dokud Encryptus fungoval tak, jak měl, nebyl důvod dělat si starosti.

Lukáš se zrovna dobýval přes poslední ochranu jedné menší firmy, když v tom někdo zazvonil. „Lukáši, přišli kamarádi,“ zavolala na něj máma. Byl trochu naštvaný, nevybrali si nejvhodnější dobu, protože už to skoro měl a po těch měsících zjistil, že postup hry se občas neuloží tak, jak by měl. Ale nic nemůže být bezchybné, včetně této hry, říkal si. A kamarádi nebudou čekat. Lukáš hru vypnul, rozběhl se ke dveřím a začal se oblékat. „Obleč se teple, Lukáši,“ promluvila z kuchyně máma. „Vždyť je květen, mami. Venku je přes 15 stupňů,“ odsekl Lukáš. Máma ho dlouho nezdržela. Vyšel ven a vydal se s Adamem, Kristýnou a Monikou k hřišti. Ono to vlastně hřiště bylo. Ale teď to je akorát písek, dva basketbalové koše a lavička. Kamarádi si povídali o škole, o známkách, o školním florbalovém týmu, kterému se nedávno podařilo vyhrát pohár, i o Encryptusu. Každý se chlubil o své úrovni, co se mu podařilo hacknout. Lukáš mlčel, věděl, že je pořád lepší než oni, i přesto ho ale překvapovalo, když mu někdo prozradil poznatek, o kterém ještě nevěděl. Až byli všichni unavení, vydal se každý domů. Lukáš se ještě podíval na Encryptus, jestli se mu uložil jeho postup v jeho posledním úkolu. „Samozřejmě, že se to neuložilo,“ zabědoval si potom.

4.

Celý další den se na nic nedokázal soustředit na to, co dělal. Ani na písemku ze zeměpisu, ani na opisování si z tabule, přemýšlel jen o tom, jak udělá ten úkol ze včerejška. Měl tím postoupit na další úroveň a navíc tímto završit sérii mnoha výzev, které by mu pomohly dostat se do tajné hackerské skupiny. Ani si nedokázal představit, co by mu tak mohli dát za úkol ke splnění. Když si po poslední hodině balil věci, přišla za ním Monika. „Čau Luke, nechtěl bys dneska jít ven, jenom se mnou?“ zeptala se ho a věnovala mu překrásný usměv. „Hele, promiň, ale musím ještě něco dodělat v Encryptu,“ omluvil se. „Myslím si, že u té hry trávíš příliš mnoho času,“ prohlásila a trochu našťvaně odešla. Lukáš se zamyslel nad tím, jestli právě neodmítl rande. Monika se mu vždycky líbila, a před rokem o ni dost usiloval. Řekla mu ale, že ještě není připravená s někým chodit. Lukáš se o těchto věcech snažil přemýšlet, ale Encryptus ho táhl k počítači. Když se opět snažil nabourat do té stejné firmy, jako včera, zjistil, že si od té doby posílila obranu. Pořád pro něj nebylo nic těžkého dostat se skrz, ale opravdu ho zarážela ta reálnost hry. Když získal to, co potřeboval, objevila se mu v herním E-mailu adresa, kde se připojí k té hackerské skupině. Když se ve hře na tu stránku podíval, zjistil, že potřebuje heslo. V E-mailu ale žádné nebylo. Dlouho se na to snažil přijít, ale nakonec se rozhodl, že to asi nemá cenu a že je to nějaká chyba hry. Opět si vzpomněl na Moniku. Rozhodl se, že se jí omluví. Přihlásil se na Facebook a viděl, že má novou zprávu. Nebylo to ale od Moniky. Místo jména tam byly podivné znaky. A text zprávy mu také nedával smysl. Psalo se tam:

„Ano, jsem zločinec. Mým zločinem je zvědavost. Mým zločinem je posuzování lidí podle toho, co říkají a co si myslí, a ne podle toho, jak vypadají. Můj zločin je to, že jsem chytřejší než ty, což je věc, kterou mi nikdy neodpustíš. Jsem hacker a toto je můj manifest. Můžete zastavit jednotlivce, ale nemůžete nás zastavit všechny.“ – The Mentor

Vůbec netušil, jak ten člověk, který mu napsal, zjistil jeho Facebook. Vůbec taky nevěděl, kdo to byl ten The Mentor. Ale to byla věc, kterou si mohl zjistit.

Jan Pácl

How Steven Schwartzhoff sees it?

Dear readers, this edition of "How Steven Schwartzhoff sees it?" will bring you something different than usually. We are lucky because today, you will read interview with Mr. Schwartzhoff. So sit comfortably and enjoy it!

Where did you live before Czech Republic ? Was it in the USA ?

I grew up in Ohio and I went college in Ohio then when I finished I came to the Czech Republic as part of a group from my university. We spent two weeks teaching in high schools in Olomouc, I find a job while I was here and stayed.

Why did you decided to work here? Was it your decision?

Well, I murdered few people in America so I had to disappear and tell the police to forget about it. (laughing) But seriously I mean I wanted to spend few years in Europe, it was early 90's and there was need for language teachers here and as I said I wanted to spend few years in Europe before going back to study but I just ended up staying here.

Why did you choose to work as a teacher?

It is about interaction with young people and it is also intellectually challenging sometimes. You always have to learn new things and there a long vacations.

Let us talk more about everyday life in the United States because most of us can't imagine how it looks that far away from here.

What is different in the US is, that here in Czech Republic the accessibility of different places is better. It is one of the reasons why I like living here is because I do not have to drive, I can use public transport. Czech life used to be a lot different from American life, now it is not as nearly different. Every household already has multiple televisions and two cars, in many ways the things that I like on Czech Republic are being destroyed by wealth and by people who came here in late 90's. Czechs are much less materialistic than Americans, they make

do with less, but they have not been living here long enough, actually, poverty makes people better.

What are your hobbies?

I like skiing, biking, wasting time on YouTube as well as keeping up on politics and social sciences, reading about history...

Talking about politics, do you care about politics here in Czech Republic?

I do not follow politics very closely, I mean, I am interested in Czech politics but because of Czech Television establishing ČT Dětí it is not possible to follow politics closely because my daughter has to watch the ČT:D so we miss the evening news usually. That is the diplomatic way of saying it. It is one of the worst things that just happened to Czech family life was the moving of Večerníček, the little-goodnight-boy, from 7 to 6:45 p.m., it is total disruption of family life.

What do you like and hate most on teaching?

I do not think about it anymore. But sometimes I make special effort for students to draw some nice illustrations.

So there is something what you want to achieve in teaching...

Right now I learned that one of my goals is to teach students about academic honesty and writing their own work instead of copying it from the internet, so that's gonna be my goal in spring semester. There is an issue that research methods are not taught. For example when I went to high school, research methods were an important part of our English classes and from what I see from teaching university students (*Mr. Schwartzhoff was teaching at university for 12 years before he came here, Mr. Jan Horáček was his student*) I have the experience that students never been taught about how to deal with sources, how to find reliable sources or how to convert material from that sources into their own work, how to use quotations. They never learned that in high school, according to students, it is not taught. At the university my colleagues would say: "They should have learned that at high school, why should I do that."

Last question, any message for students ?

Don't buy cars (smiling)...

Well, that with cars seems important, do you think that there is lot of cars?

Yeah, I think that Czech life is rapidly changing, or HAS rapidly changed, it is not much changing anymore. Shopping has been moving outside of towns into rural shopping centres and life is changing into something that requires a car, and when you have car, you can't drink...so that is also rural in Czech society that lack of alcohol, because people have to drive home. For example in America you are considered as alcoholic if you drink before 5 p.m., going for a drink at lunch is considered as problem because you have to drive back to work. It is not like that old Czech woman who puts a shot of slivovica next to the bed at night and drinks it in the morning (laughing)...

And maybe much worse is when I am going to school and I see some workers already drinking alcohol, so this is real Czech problem...

Yeah, drink more liquids, that is a good message for students, liquids - not alcoholic liquids!

Talking more about Czech society, people moved to satellite towns and then they complain how far they have to drive to deliver their kids to school or afterschool activities but if they moved into more accessible locations they would not even worry about that. So that's one thing that got worse in Czech Republic. And then they complain that Americans are lazy... And there is an opposite trend in US that people are moving into cities and do not own a car, they are rather using Uber or car sharing services. They want to be able to go out in the afternoon and have couple of beers and then get back home safely.

Actually, in America there is also problem that even when you have a car you are not able to park in downtown because there is not any space, that problem is solved for example in Olomouc where is Šantovka with its large parking space. That makes downtown more accessible, you can walk from there into town, but I am not terribly optimistic about that. Basically I don't dislike Šantovka even when some people disliked it. Because it is unlike a lot of the other shopping centres like Haná in Prostějov or Globus in Olomouc which are entirely generic, that it has not any local flavour you know... On the other hand, Šantovka

architecturally reflects Olomouc as a city, it has the angles like the bastions of old Theresian fortress, and then a high walls which recalls a medieval fortress of Olomouc. Also when you go to Olympia in Olomouc, Brno or Ostrava, these shopping centres reflects architectural heritage of those locations. I think that Brno was done very well. So that is also thing that I am interested in, consumer culture and how people deal with a spaces we build to consume and socialize. Although it is interesting that I remember when I started teaching here in Czech Republic. And I had university students who had to write an essay, and few people, well, more than a few people would write an essay about "How when I was young, we went to castles and cultural events on weekends but young people today, they do not go there, they are more likely visiting shopping centres". I am talking about like 1995, ten years later, students were writing the exact same essay ... but these were the kids who were young in time when previous students have been complaining about them. So this is what it is all about, complaining about young people.

-----PŘEKLAD - TRANSLATION-----

Drazí čtenáři, dnešní díl "Jak to vidí Steven Schwartzhoff?" vám přinese něco jiného než obvykle. Dnes máte možnost si přečíst interview s panem Schwartzhoffem. Takže se pohodlně usadte a užijte si to!

Kde jste žil předtím, než jste se usadil v ČR, bylo to v USA?

Vyrostl jsem v Ohio, chodil jsem na vysokou v Ohio a když jsem ji dokončil, přišel jsem do ČR jako součást skupiny z mé univerzity. Strávili jsme dva týdny učením na středních školách v Olomouci, našel jsem si tu práci a zůstal jsem tu.

Proč jste se rozhodl pracovat právě zde? Bylo to vaše rozhodnutí?

Popravdě, v USA jsem zavraždil několik lidí, takže jsem musel zmizet a říct policii, aby na to zapoměla. (směje se) Ale vážně, chtěl jsem v Evropě pár let zůstat, bylo to na začátku devadesátých let a byla tu poptávka po učitelích cizích jazyků.

Jak jsem řekl, chtěl jsem v Evropě před návratem ke studiu strávit pár let, ale nakonec jsem tu zůstal.

Co vás vedlo k tomu stát se učitelem?

Je to hodně o interakci s mladými lidmi a také je to občas intelektuální výzva.

Pojďme si více popovídat o každodenním životě v USA, protože většina z nás, studentů, si nedokáže představit, jak vypadá život tak daleko odsud.

Co je v Americe jiné než tady je to, že v ČR je mnohem lepší dostupnost různých míst. Jeden z důvodů, proč tady rád žiju, je ten, že nemusím řídit, ale můžu použít MHD. Český život býval velmi rozdílný od toho amerického, dnes už to tak rozdílné není. Každá domácnost má více televizí a dvě auta. Popravdě mnoho věcí, které mám na Česku rád, jsou ničeny bohatstvím a lidmi, kteří sem přišli na konci devadesátých let. Češi jsou mnohem méně materialističtí než Američané, Češi dokážou udělat hodně z mála. Avšak nežiji tu zas až tak dlouho. Chudoba dělá lepší lidi.

Jaké jsou vaše koníčky ?

Mám rád lyžování, cyklistiku, trávení času na YouTube stejně jako sledování politiky a sociálních věd. Rád si také čtu o historii...

Když mluvíme o politice, zajímáte se také o politiku v České republice ?

Příliš zdejší politiku nesleduji, tím chci říct, zajímá mě česká politická scéna, ale díky ČT a jejich programu ČT Déčko pro mě není možné politické dění nadále sledovat, jelikož má dcera chce neustále sledovat ČT:D, takže často nestihnu večerní zprávy. To je ta diplomatická cesta, jak to říct. Jedna z nejhorších věcí, která se stala české rodině, je přesunutí Večerníčka ze sedmé hodiny odpoledne na 18:45. Vede to k absolutnímu rozrušení rodinného života.

Co máte na učení nejraději a co naopak nesnášíte ?

Moc o tom už nepřemýšlím. Ale občas rád nakreslím nějaké hezké ilustrace pro mé studenty.

Takže je tu něco, čeho chcete při učení dosáhnout...?

Právě teď jsem se naučil, že jeden z mých cílů je naučit studenty akademické poctivosti a také to, aby psali svou práci sami namísto kopírování z internetu. To bude jeden z mých cílů v jarním semestru. Je tu totiž problém, metody získávání informací nejsou vyučovány. Například, když já jsem chodil na střední školu v USA, metody, jak získávat informace, byly důležitou součástí našich hodin angličtiny a z toho, co jsem viděl při učení na univerzitě (*pan učitel Schwartzhoff učil na univerzitě 12 let, jeho studentem byl například bývalý učitel našeho gymnázia Jan Horáček*), jsem získal zkušenost, že studenty nikdo neučil, jak pracovat se zdroji, jak najít spolehlivé zdroje, nebo jak převést materiál z těchto zdrojů do jejich vlastní práce. Také je nikdo neučil, jak správně používat citace. Tohle se nikdy na střední škole neučili, podle studentů je to jednoduše nikdo neučil. Na univerzitě by mi mí kolegové řekli: "Měli se to naučit na střední, proč bych to měl dělat já."

Máte nějaký vzkaz pro studenty?

Nekupujte si auta (směje se)...

To s auty zní zajímavě, myslíte si, že jezdí hodně aut?

Ano, myslím si, že český život se rapidně mění, nebo se měnil, teď už se moc nemění. Nakupování se přesunulo z venkova do městských nákupních středisek. Život se tak mění v něco, kde je auto nutností, a když máte auto, nemůžete pít...a to je v české společnosti také problém, chybějící přísun alkoholu, protože lidé musí řídit domů. Například v Americe jste považováni za alkoholika, pokud pijete před pátou hodinou odpoledne. Jít si na drink při obědě je považováno za problém, protože musíte řídit zpátky do práce. Není to jako ta ikonická česká babička, co si dává v noci k posteli panáka slivovice, kterou ráno vypije (směje se).

Souhlasím, možná ještě horší je, když jdu ráno do školy a před hospodou vidím dělníky do sebe klopit již několikátého panáka, alkohol je českým problémem...

Jo, pijte více tekutin, to je dobrý vzkaz pro studenty, tekutiny - ne alkoholické tekutiny!

Pokud bychom se ponořili více do české společnosti, lidé se přesunuli do satelitních městeček a poté si začali stěžovat, jak daleko musí řídit, aby odvezli své děti do školy nebo na mimoškolní aktivity. Kdyby se přitom přesunuli do více přístupných lokací, nemuseli by se tímto problémem zabývat. To je jedna z věcí, která se tu zhoršila. A pak si stěžují, že Američané jsou líní...přitom v USA je právě opačný trend, lidé nevlastní auto a raději využívají služby jako Uber nebo služby sdílení vozidel. Chtějí si odpoledne vyrazit ven, dát si pár piv a dostat se bezpečně domů.

V Americe je také problém s parkováním v příměstských oblastech, tento problém je hezky vyřešen v Olomouci pomocí Šantovky. Činí to tak příměstí více přístupným, můžete odsud jít do centra města, ale nejsem ohledně toho přehnaně optimistický. V základě se mi budova Šantovky líbí, ikdyž ji mnozí shazovali. Šantovka se mi líbí, na rozdíl od ní, OC Haná v Prostějově nebo Globus v Olomouci jsou střediska bez nápadu, bez nějaké příchutě místa, v kterém se nacházejí. Naopak Šantovka architektonicky reflektuje Olomouc jako město, má úhly zdi jako bašty staré Tereziánské pevnosti, její vysoké zdi připomínají zdi Olomouce z dob středověku. Také když jedete do Olympie v Olomouci, Brně či Ostravě, odráží i tyto budovy kulturní památky města. Myslím, že ta v Brně je udělaná velmi dobře. Takže to je věc, která mě také velmi zajímá, spotřebitelská kultura a vůbec, jak se lidé vypořádávají s prostory, které stavíme. Také je zajímavé, jak se lidé mění, pamatuji si, když jsem začal učit tady v ČR a měl jsem na univerzitě studenty, kteří měli napsat esej. Několik studentů, více jak několik, napsali o tom "Jak za časů jejich mládí navštěvovali hrady a chodili na kulturní akce o víkendech, avšak mladí lidé dnes raději navštěvují obchodní centra." To bylo někdy v roce 1995, o deset let později měli studenti napsat tu stejnou esej, a psali to samé, avšak právě tihle lidé byli ty děti, na které si stěžovali studenti o deset let dříve. Takže na tom to všechno stojí, na stěžování si na mladé lidi.

Jakub Jílek and Steven Schwartzhoff

Téma

Zima ve škole aneb škola v zimě

Teplota v učebnách GJW (zvláště pak v učebně B12) je již delší dobu terčem různých vtípků a stala se tak „živou“ legendou naší školy. Není výjimkou, že v oblasti budovy B potkávám v zimě lidi i v zimní bundě. Je to zvláštní, že někteří lidé div že nemají omrzliny, a jiní lidé (jako jsem např. já) se tam taví. Samozřejmě, že někdo je citlivější na teploty, to je normální, ale že někomu připadá 18 stupňů Celsia v místnosti málo, tak to mi přijde přinejmenším podivné. Neberte to prosím jako nějaký posměch, spíš jako takový komentář.

Zajímavé je, že většinou je v místnosti zima těm, kdo celou přestávku tráví pasivním způsobem (pohyb pouze mimických svalů, případně rukou při dopisování DÚ). Zatímco ta aktivnější část, ti, kteří během 10 minut zvládají projít (NE PROBĚHNOU!!!) celou školu, a ještě u toho konat i jiné aktivity (rozhovor, konzumace svačiny, nákup pochutin v místním bufetu), ta nemrzne.

Nemůžeme však vše házet jen na studenty. I mě (a to si myslím, že se řadím k té aktivnější části) občas projede v „chladných“ učebnách mráz po zádech (většinou, když dostáváme opravené testy :D).

P. S.: Komu je zima, ať se zahřeje, komu je horko, ať se ochladí, komu je příjemně teplo, ať je rád.

Martin Dobeš

5 nejzajímavějších novoročních předsevzetí

Máme tu nový rok 2016 a většina z nás si každoročně (nebo alespoň příležitostně) dává novoroční předsevzetí. Já vám teď vypíšu ta, která jsou podle mě nejzajímavější, a věřím, že u některých z nich budete nevěřičně „kulit“ oči.

1. Alespoň jeden den v roce mluvit v rýmech

No co, např. při konverzaci s rodinou či s přáteli to není takový oříšek, protože rodina a přátelé bývají většinou tolerantní. Ale představte si, že jste např. zkoušeni z matematiky a máte nahlas odříkávat postup. Nebo že (pro ty starší z vás) se zrovna ten den hlásíte na pracovní pohovor. Nehledě na to, že na některá slova zkrátka rým neexistuje, nebo se hledá jen velmi těžko.

2. Nedávat si novoroční předsevzetí

Zajímavé, že? Když se na to podíváme jen tak povrchně, neprijde nám na tom zas tak nic zajímavého, prostě má člověk až po krk dávání často nesplnitelných úkolů. Ale po důkladném rozboru zjistíme, že se jedná o zajímavou slovní hříčku.

3. Začít cvičit

Je to tu pořád! Snad každý z nás (vyjma zarytých sportsmanů a pasivních povalečů) si někdy postěžoval na to, jak mu ochabují svaly či jak mu vzniká okrasný tukový prstenec v oblasti břicha. Tak si lidé řeknou: „A dost! Od příštího roku začneme cvičit!“ A skutečně: Prvních pár dnů se o to opravdu snaží. Ale pak si obvykle říkají: „A proč bych to dělal, když to bolí?! Proč bych se takhle huntoval! Tlustí lidé prý bývají většinou optimističtí, tak co!“ A nechají toho.

4. Stát se vegetariánem

Když se lidé (kromě zapřísáhlých masožravců a těch, kteří už se stali vegetariány) zamyslí, řeknou si, že kvůli vlastnímu pohodlí zabíjí jiné živé tvory, že maso je vražda atp. Rozhodnou se proto, že se od příštího roku začnou živit pouze zeleninou, ovocem, sójou, luštěninami, těstovinami a jinými potravinami, kvůli kterým nic nezemřelo. Jenže pak nějakým nedopatřením (nebo nezvladatelnou chutí) maso pozřou a zjistí, že jim chutná, že je výživné a že se stejně kvůli nim nepřestanou zabíjet zvířata. Že

tím, že si maso nekoupí, se nic nezmění, akorát, že si ho koupí někdo jiný. A tak i toto předsevzetí zmizí v propadlišti dějin.

5. Více navštěvovat kulturní střediska

Věřím, že většina z nás nechce zemřít s omezenými obzory a kulturním barbarstvím. Tak se tyto osoby rozhodnou, že hned ten Nový rok uvítají návštěvou divadla nebo nějaké galerie. Celí natěšení si začínají žehlit své nejlepší oblečení a vyhledávat, kdy se co koná. Jakmile sednou za PC a vyhledají si např. program místního divadla, ztuhne jim úsměv na rtech a jejich euforie vyprchá. Ne, že by nic nedávali, ale mnohdy se lidé rozhodnou, že za ty peníze se raději pořádně nají v nějaké hospodě, než aby šli do divadla. A tak už obvykle nepokračuje jejich touha po kultuře.

Martin Dobeš

Rozhovor s učitelem: Mgr. MAREK ROMÁŠEK

Do lednového čísla časopisu jsem se rozhodla udělat rozhovor s panem profesorem Markem Romášekem. Pochází ze Dvora Králové a na naší škole učí od září tohoto školního roku. Vyučuje základní angličtinu na vyšším stupni a biologii v anglickém programu.

Kde jste studoval?

Svoje magisterské studium jsem ukončil tady v Čechách, pak přišla zajímavá nabídka se studiem biologie v USA. Nadchlo mě to, protože si myslím, že když se člověk zabývá vědou, je dobré vyzkoušet studium v zahraničí. V rámci doktorátu jsem tam biologii a genetiku také učil. Celkem jsem byl v Americe dva roky.

Kdybyste měl srovnat výuku v Česku a USA, co je podle Vás jiné?

Úroveň celkově školství v ČR a USA mi přijde srovnatelná. Co se u nás středoškolského vzdělání, například gymnázia, týče, studenti podle mě musí mít větší přehled. Na vysoké škole v Americe se jede znova od základů, v ČR mají studenti vyšší všeobecné vzdělání a na vysoké škole se zaměřují spíše na určitý obor. Hlavním rozdílem jsou ale asi finance.

A celkově přístup studentů?

Protože studenti si v USA za studium platí, jejich nasazení je vyšší. Berou studium vážněji, čestně. Nedovolili by si opisovat, protože ví, že by se nic nenaučili. A kdyby náhodou byli u opisování přistiženi, může to pro ně skončit kázeňským trestem nebo vyloučením. U nás je přístup volnější. Ovšem jako učiteli by se mi určitě líbilo, kdyby si studenti někdy uvědomovali, že to vzdělání je pro ně a pracovali více samostatněji.

Proč jste si vybral zrovna Gymnázium Jiřího Wolкера?

Hned po studiu jsem se do okolí přistěhoval a hledal jsem práci. Od jedné kamarádky jsem se dozvěděl o tomto gymnáziu a anglickém programu, který mě velice zaujal. Proto jsem se rozhodl do školy zavolat a tady zrovna sháněli učitele biologie, a tak moje spolupráce s gymnáziem začala.

Jak trávíte volný čas?

Jelikož bydlím na vesnici, miluji procházky do přírody a celkově přírodu. Rád mám také hudbu, hraji na různé hudební nástroje, například kytaru nebo klavír. Zrovna minulý týden jsem byl na vesnickém plese, takže tancování mě také zaujalo.

Kristýna Kratochvílová a Mgr. Marek Romášek

REDAKCE WOLKROVIN

Šéfredaktor: Jakub Jílek (2.A)

Redaktoři: Aneta Lišková (1.A), Adéla Dostálková (1.A), Ela Filoušová (O5.B), Jan Sedláček (O1.A), Jan Pácl (O4.A), Jakub Souček (O3.A), Kristýna Kratochvílová (O4.B), Martin Dobeš (O3.A), Veronika Voglová (2.A), Zuzana Vrbová (O1.A).